

Kapitola 4

Dnes, v časech po magii, si už nikdo nedokáže představit, jak odvážné bylo vstoupit po setmění do lesů. Nestvůrné bestie se z nich často vydávaly na lov do vesnic a málo opevněných měst a každého, kdo se neschoval nebo neubráníl, za jeho neostražitost potrestaly. Zatímco vesnicím mnohdy nestačily ani palisády, netvoří do města vstupovali, povětšinou jednotlivě, stokami nebo po řece. Tam na ně často čekala městská hlídka a vrhala po nich kameny, aby je přinejlepším zabila, přinejhorším odradila. Jenže ne všichni nepřirození zplozenci, jako například utopenec nebo draugr, se nechali tak snadno zahrnat.

Než se pustím do obšírného popisu všech lesních netvorů, kteří za časů magie sužovali zem, musím nejdřív samostatně jmenovat nutury, lidské proměněnce, kteří své lesy zásadně neopouštějí, avšak pokud je narušeno jejich teritorium, začnou se, alespoň podle dochovaných kronik, bránit stejně krutě jako kterýkoli jiný netvor.

ANONYM: NEPOKOJNÉ ČÁSTI ANEB
O NEBEZPEČENSTVÍ HLUBOKÝCH HVOZDŮ

Smrákalo se.

Jakmile to šlo, velitel Saccar zahrnul na méně používanou lesní cestu, která je po náročném dni dovedla k začátku hluboké lesní rokle. Ta se podle mapy táhla skoro až ke vstupu do Lesa nuturů, což družině vyhovovalo. Ačkoli to bylo proti Saccarovu zvolenému tempu, rozkázal rozbít tábor, i když si byl vědom, že by klidně ještě dobrou hodinu mohli pochodovat.

Během brzké večere, v níž byli centrem pozornosti pečení holubi a kdy si skupinka větrala boty, třela otlačeniny a kontrolovala naskákané puchýře, se kapitán nepatrně vzdálil od ležení, aby si prošel okolí a získal o něm povědomí. Nechtěl nic nechávat náhodě.

Zastavil se na skalnatém okraji rokle a pohlédl na druhou stranu vzdálenou asi dvacet kroků. Všiml si, že i tam se nachází travnatá lesní mýtina, na níž se pase zvěř. Saccar přimhouřil oči a uvědomil si, že to jsou opět laně. Ze zvědavosti je spočítal. Došel k číslu *jedenáct*. Zamyšleně si promnul bradku a vzpomněl si, že laní, které viděl minulý den, bylo přesně o jednu víc. Udělal malý krok k okraji, aby je ještě jednou přepočítal, když vtom ho od očí udeřily paprsky zapadajícího slunce. Znovu ustoupil, čímž zašustil jehličím, a ve chvíli, kdy se chtěl na laně znovu zadívat, už neměl na co. Lesní zvěř byla pryč.

Elias svůj příděl rychle dojedl, aby mohl zapátrat v deníku po informacích o Lesu nuturů, ale ať obracel stránky, jak chtěl, k žádné podobné kapitole se dolistovat nemohl. *Zvláštní. Tohle přece není jen tak ledajaký Jelení les, aby se o něm nemuselo psát pro jeho obyčejnost.* Protože věřil, že musel kapitulu přehlédnout, dal se znovu do listování.

To už si k němu přisedl Dorian s plátkem chleba a svou porcí ptačího masa. Na zlomek sekundy jedním okem nahlédl do deníku. „Už jsi našel, komu má podle Rolanda patřit jaký náramek?“